

З жидівських справ.

Емуніція посла Райха до наміру загострану опозицію сіоністів.

В останні дні відбувся в Варшаві з'їзд сіоністів, на якому діяло до об'єднання сіоністичних організацій всієї Польщі. Про сам з'їзд та про його перебіг писати не зважаємо. Та вважаємо за доцільне звернути увагу на факт, що зараз же по з'їзді посол Райх улажив за публічне відбуття з жидівськими публіцистами конференцію та заявити їм про перенесення жидівського кюбру до гострійшої опозиції в соїмі та сенаті.

Саме на з'їзді заступали перед очі схилено-галлицьких сіоністів за їхню неясну політику до уряду, який заподієв так багато лиха жидівському населенню. З'їзд візав у першій своїй резолюції парламентарну репрезентацію „до боротьби з екстермінаційною польською політикою на спілку з тими групами польської демократії (не вже такі є?), які поборюють шовіністичну реакцію, прямиують до знищення національного гнету та до зреалізування збірного права національних меншостей згідно з постановами конституції та версальського трактату. Жидівська парламентарна репрезентація мусить з цілою рішучістю протиставити себе всяким спробам використати Жидів як знаряддя національного гнету“.

Кінцеві слова наведеної резолюції найкраще доказують, що були такі сіоністичні політики, які іменню в давали себе використовувати як знаряддя до такого національного гнету. І саме до таких ультро лоялістів належав подекуди між іншими і провідник схилено-галлицьких сіоністів посол Райх зі своїми однодумцями.

Все повніше наведене мабуть і було причиною емуніції посла Райха, які зараз же по з'їзді появилися у жидівській пресі.

Емуніція посла Райха — це сперідна спроба quasi політичної ретабілітації. Посол Райх вичає, що він зі своїми однодумцями спочатку повівав в добру волю уряду, який обіляв навіть стримати виконання відомої ревізії концесій. Та звісно! Уряд не дотримав своїх обіцянок. Далі пос. Райх зацепив ще й пинетив сіонізм і сконстатував, що антисемітизм

як урядової так і соймової та сенатської політики дійшов до свого Zenitu. З огляду на те „жаліти треба, що (уряд) не тільки не має тенденції взяти на увагу наших жалів та поступити, але нема навіть познач його доброї волі для пізнання та зрозуміння цих останніх“.

Одначе видно, що ці з'їзд ні постинений „до Zenitu“ польський антисемітизм не викочінили в посла Райха його привичної „льольності“, коли він заважився висказати в своїй емуніції таке: „Ніколи в життю не міг би я зашкодити державі я тому вважаю в деяких хвилях мовчанку за свої обов'язки“. Він мав на думці мовчанку перет Европою і Америкою про польські надужиття у відношенню до Жидів. Дивно, до чого може посприяти льольність схилено-галлицького сіоністичного лідера, що зачепив про загострення своєї опозиції. І якоуж може бути та опозиція, коли далі він заявив щось ще краще:

„Супроти всіх дотеперішніх об'євів (польської політики) жидівська парламентарна репрезентація мусить зберігати дотеперішню опозицію в як найінтензивнійшому темпі. Не значить воно, щоб ми не мали на увазі всяких можливостей, але з другого боку не бачимо причини стримування нашої тактики та беззастанного погнадування собі і жидівському населенню поміркованості навіть тоді, коли розвиваються всі наші надії“.

Що слід позначити під „усякими можливостями“ а навіть під тою „з другого боку поміркованістю“, цього посол Райх не вичає. Але саме тими натяками на свою льольність, на поміркованість та „всієї можливості“ він недовольно виявляє всю оту оригінальну опозицію в майбутньому. Чи можна таку опозицію з „усякими можливостями“ (очевидчеки, що річ іде про відступлення від неї) назвати насправду опозицією та ще й до того загостреною — це вже горіх до розкушення для сяного посла Райха.

Слід ствердити, що та емуніція пілковито не йде по лінії наведеної пролі резолюції першого загально-сіоністичного з'їзду з цілої Польщі. Про якінебудь пляни реальної боротьби з екстермінаційною польською політикою та про боротьбу за здійснення „збірного права“ національних меншостей п. Райх і вусом не мовив. Цеж у великій мірі могло би заподіяти його політичному махерству. Через те то в нього так сильно підкреслені всі ті „всієї можливості“.

Не зачепив п. Райх ще одної дуже важної справи, порушеної в резолюції, а то боротьби з використанням жидівства як знаряддя до національного гнету. Про цю роль жидівства на території цілої польської держави я зокрема в нас вже теж писалося на сторінках нашого органу і повторювати не будемо. Очевидчеки, що від такого ясного поставлення справи п. Райх відмовився в своїй заяві та й не можна від нього чогось вишого вимагати, коли заважити всю його дотеперішню політику на соймовій арені. Як мертвому не поможе каяти, так і п. Райхові не поможе нічого постанови з'їзду. Шкаво тільки, чи група посла Грінбаума вповні поділяє ту змінену та „ловну опозицію“ емуніцію п. Райха. По всім імовірностям ні. Коли отже наступило позпарламен-

тарне об'єднання всіх сіоністів у Польщі то навряд чи таке фактичне об'єднання буде можливе на парламентарній арені.

Посол Райх далше вестиме с вою політику і далше триватимуть унутрі жидівської парлам. репрезентації суперечности, які існували досіль.

Спроба тої quasi політичної ретабілітації цілкомито не вдалася. Навпаки, вона ще раз виявила, що сіоністи з'їзд стуги п. Райха в надалі будуть йти у хвості польської реакції з великою шкодою перш за все для себе самих. В. М.

Шкільний плембедит.

Шкільне віче в Сокалі.

Дня 2. березня ц. р. відбулася в Сокалі довілочно шкільна нарада, скликана повітовим шкільним комітетом з д-ром Ріпецьким, як головою. Попереднього дня відбулася така сама нарада спеціально для м. Сокаля. Зацікавленця шкільними справами величезне. Хоча „зуніфіковані“ дороги неіспустні, а „вєснаний“ дощик лав вєсім неприманчиво, явилось поверх 300 селян зі судового сокальського повіту. Тому, що салч більше не могла помістити, вєшта стояла на дворі. Слід при тім зазначити, що Бєльчина веде акцію самостійно.

Нараду отворив о год. 2. попол. д-р Ріпецький, вказуючи на важний момент. Справу шкільних законів і практичного використання їх для народного середнього шкільництва реферував п. Лев Ясінчук з Львова. По рефераті забирали голос пп. д-р Чайківський, Мельничук, Вітик, Хрущ і 16 селян, ставлячи різні запити відносно до шкільного закону. Окрему дискусію викликала справа „Рідної Школи“. Ухвалено перевести статутово організацію Кружків УПТ-ва в кожній громаді Сокальщини та підперти організовано „Рідну Школу“ через виконання доручень Головної управи. Бадьоро, з постановою пильнувати шкільну акцію, розійшлися учасники по кінцевій промові д-ра Ріпецького.

Шкільна акція у сокальському повіті в повному ході. Розійшлося поверх 6000 декларацій; підписують усі батьки. По селах війти відмовляють легалізувати декларації, заслонюючись наказами поліції, яка знова відпекується, будьто би видавала якінебудь розпорядження, а староство знову, в якого м. и. інтервенював п. Ріпецький, удає, що нічого не знає, і тому відмовляється вєгривати в справу

ОРИГІНАЛЬНІ
НОВОСТИ
ВЕСНЯМІ

ни сплати

МАГАЗИН ЖІНОЧОТ КОНФЕКЦІ
Станіслава Вронського Сини

в коротких кульмінаційних словах кінцевої частини кантати: „Борітеся —

всюкі такі анальогії поєтали майже випадково. — злебільша — ана-

Успокоюють нас солодкі та повні живилі каві тєм конієтєтєм...